

Lieve help, 't was precies, of een nachtwacht met een schorre stem zijn eentonig waakliedje zong.

Maar Lorre vond zijn zingen mooi en hij begon dus nog maar eens van voren aan:

Victoria! Victoria!
O que buene va!
O que buene, que buene va;
Victoria! Victoria!

De mannen, die zoo druk aan 't tellen waren, luisterden. Al zong de vogel dan ook niet in 't Nederlandsch, zij verstonden zijn lied wel zoo'n beetje en zij vertaalden het als volgt:

Victorie! Victorie!
O, wat gaat het wel!
O, hoe wel, hoe wel gaat het hier;
Victorie! Victorie!

't Goudgeld werd eenige oogenblikken met rust gelaten en een gulle schaterlach klonk door de kajuit.

Toen riep de Opperkoopman: „Jij hebt gelijk, groene guit! Het gaat hier wel. Wij tellen onze vingers moe aan de Spaansche goudstukken. O, hoe wel gaat het hier!”

„Ja, het gaat wel!” Zoo zeiden de menschen in ons land ook en ze wreven zich van blijdschap in de handen, toen ze 't goud zagen vloeien.

Piet Hein werd geprezen als de dapperste der dapperen. Maar de wijze admiraal mompelde: „Neen, 't gaat *niet* wel, als een volk in het goud zijn hoogste goed ziet. Pas maar eens op; dat gaat mis.”

Nu, dat is dan ook wel gebleken. Ons volk is rijk geworden en machtig, maar weelde en rijkdom hebben het verzwakt en toen is eindelijk de Fransche overheersching gekomen. Een volk, dat God verlaat, moet vallen.

Dus heeft de snuggere papegaai van de Zilvervloot ongelijk gekregen. Het ging *niet* wel.

